

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3958/2019
20.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарства одбране, Регионалног центра МО Београд, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, против туженог АА из ..., ради иселења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2214/17 од 19.07.2018. године, на седници одржаној 20.10.2021. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2214/17 од 19.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 12027/16 од 26.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени са свим лицима и стварима исели из стамбеног простора, који се састоји од три собе, број 11,12 и 13, предсобље и WC-а, укупне површине 85м², који се налази на првом спрату зграде у улици ... број .. у ... и тако испражњен од лица и ствари преда тужиоцу у државину. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 205.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2214/17 од 19.07.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на који ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац Република Србија је власник, а Министарство одбране корисник предметног стамбеног простора који се налази на првом спрату у ... број .., површине 85м² који се састоји од три собе, предсобља и вц. Тужени се у овај стамбени простор уселио са својом породицом на основу решења Команде војног округа .. од 20.12.2005. године и уговора о закупу на одређено време број .. од 20.12.2005. године. Чланом 10. тог уговора предвиђено је да се уговор закључује на одређено време, а чланом 11. предвиђени су разлози за отказ уговора о закупу па је тако у члану 11. тачка 3. предвиђено да закуподавац може дати отказ уговора о закупу, између осталог, ако објекат у којем се налази и закупљени стамбени простор буде враћен својој наменској функцији. Командант КВО Београд је 14.12.2009. године донео одлуку Пов. .. да се војни објекат у ... број .. враћа у своју наменску функцију ради смештаја дела састава регионалног центра Министарства одбране, а због организацијских и мобилизацијских промена. Одлука је ступила на снагу даном доношења, а Команда војног округа је интерним актом од 23.12.2009. године туженом дала отказ уговора о закупу са отказним роком од 30 дана позивајући се на члан 11. тачка 3. уговора о закупу. Тужени је отказ уговора о закупу примио 22.01.2010. године. Према извештају Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе, Управе за обавезе одбране, а по питању решавања статуса војног објекта у улици ... број .., објекат не дугује структуре ВТК, нити сада, нити у претходном периоду, да промена намене непокретности није вршена из објекта – управна зграда команде – установе у објекат за становање, да одлука команднта војног округа Београд Пов. .. од 14.12.2009. године није била ни потребна, јер намена објекта формално није промењена, пошто је за промену намене објекта надлежан ВГЦ Управа за инфраструктуру, а на предлог непосредног корисника. Првостепени суд је прихватио закључак и мишљење да враћање објекта у првобитну намену није потребно решавати правним актима с обзиром на то да намена правним актом није ни мењана, да према стању радног простора у Регионалном центру МО Београд овај орган нема потребе за простором у овом објекту и да се објекат не дужи нити користи, нити има снаге за обезбеђење.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев као неоснован јер тужилац није имао законско овлашћење да откаже уговор о закупу стана туженом, зато што није постојала потреба за пренаменом простора јер није ни фактчки ни административно извршена, па отказ уговора о закупу од 14.12.2009. године не производи правно дејство, а све са позивом на одредбе члана 8. став 2, Закона о средствима у совјини РС, члана 86. став 1. и 2. члана 19. став 1. тачка 1, члана 47. став 1, члана 26, 56,84. и 88. Закона о јавној својини. Поред тога, закључио је да није постојала ни сагласност нити одлука Владе Републике Србије за пренамену па како у конкретном случају нису били испуњени законски услови за отказ уговора о закупу предвиђени чланом 11. тачка 3. уговора, то је одлучено као у изреци. Другостепени суд је прихватио као правилне закључке првостепеног суда и потврдио првостепену одлуку. Закључио је да нису испуњени услови из члана 11. тачка 3. уговора за отказ уговора о закупу, а да се тужилац није позивао на остале услове предвиђене чланом 11. за отказ уговора о закупу као ни на члан 35. став 1. нити разлоге за престанак уговора из члана 33. Закона о становању Републике („Србије Службени гласник РС“ број 50/92.26/01) који је важио у време закључења уговора о закупу. Ово

стога што корисник предметног стамбеног простора није доказао да има овлашћење да врши пренамену објекта без сагласности Владе Републике Србије, са позивом на одредбе Закона о средствима у својини РС закључујући да Закон о становању („Службени гласник РС“ број 50/92-26/01) представља специјални закон у односу на Закон о имовини и Закон о средствима у својини РС када су у питању стамбени односи и разлози за отказ уговора о коришћењу стана.

По оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови применили материјално право при одлучивању о тужбеном захтеву, а ревизијом се неосновано указује на супротно.

Одредбом члана 5. Закона о средствима у својини Републике Србије прописано је да о располагању непокретностима у државној својини одлучују надлежни органи, док је ставом 2. истог члана прописано да располагање непокретностима у државној својини у смислу овог закона јесте њихово отуђење из државне својине, прибављање у државну својину и давање на коришћење, односно у закуп, као и стављање хипотеке на непокретности у државној својини. Законом о имовини СРЈ уређена је имовина СРЈ а чланом 2. је прописано да имовину СРЈ чини право својине чији је носилац СРЈ. Одредбом члана 18. став 1. Закона о имовини СРЈ прописано је да о прибављању и располагању стамбеним зградама, становима, гаражама и пословним простором у стамбеним зградама које користи савезни орган надлежан за послове одбране и Војска Југославије, под условима прописаним овим законом, одлучује Савезни министар надлежан за послове одбране уз сагласност Савезне Владе, а ставом 2. да начин коришћења, управљања и одржавања стамбених зграда, станова, гаража и пословног простора из става 1. овог члана прописује савезни министар надлежан за послове одбране.

У конкретном случају, спорну одлуку о враћању зграде у наменску функцију донео је командант КВО на основу члана 105. став 3. Закона о одбрани и тачке 5. Одлуке министра одбране о додели смештајних капацитета у војним објектима. У току поступка тужилац није доказао да предметна стамбена зграда, у којој се налази спорни стамбени простор, представља непокретност за посебне намене у смислу наведеног члана Закона о одбрани, на основу које одредбе је одлучено о пренамени и враћању функције. Ово с тога што је објекат преузет из земљишне књиге као објект стамбено пословна зграда и уписан као такав и даље у ЛН Због наведеног и по оцени овог суда није извршена пренамена, а није доказано ни да је било потребе да се изврши пренамена објекта, јер је објекат био истоврсне намене у моменту закључења уговора о закупу са туженим, а и касније у моменту давања спорног отказа због чега ова пренамена нема карактерну снагу отказног разлога прописаног одредбом члана 11. став 1. тачка 3. уговора о закупу која би за последицу имала исељење туженог. Сходно напред наведеном, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су супротно ревизијским наводима правилно оцењени од стране Апелационог суда, те их овај суд неће детаљно образлагати сходно члану 414. став 2. ЗПП, а наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање Врховни касациони суд није ценио с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 1. ЗПП).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић